

Ιερά Μητρόπολις Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως
Ευλογημένο Καταφύγιο Άξιον Εστί
Κατασκήνωση Αγοριών Γυμνασίου - Λυκείου

 <p>θα Του ανοίξεις; ... εσύ αποφασίζεις</p>	<p>προορισμός ο Ουρανός...</p> <p>...πιξίδα η Ταπείνωση</p>	
<p>στα χαμένα του μυαλού και στην ερημιά του κόσμου... ... μη φοβάσαι!</p> 	<p>όχι δρόμος</p> <p>ούτε πέτρα</p> <p>μόνο χώμα... γη καλή!</p>	
 <p>από τη μοναξιά...</p>	<p>επιστροφή στο σπίτι... ...χωρίς μάσκες</p> 	 <p>Για ό,τι μου έδωσες ... Σ' ευχαριστώ!</p>

Χριστός στην πράξη
Κατασκήνωση Αγοριών Γυμνασίου - Λυκείου
Μακρυνίτσα 2014

Μακρυνίτσα 2014

Ύμνος της ομάδας της Παραβολής του Πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου

Μια φυλακή
όλη σου η ζωή.
Χρήμα, δόξα και τρυφή
όλα έχουν μια τιμή,
χρυσάφενιο το κλουβί.

Δες! Όλα αυτά που θες,
θες ψεύτικες χαρές.
Δεν πουλιέται η χαρά.
Δεν είναι όλα αγορά.

Κι ό,τι ο κόσμος μετράει,
είναι φτηνό, είναι αυταπάτη.
Κι ό,τι ο Χριστός σου ζητάει
Να 'σαι εσύ της γης το αλάτι.

Πιο ψηλά, πιο ψηλά, πιο ψηλά
ό,τι μ' ανεβάζει, είναι χαμηλά!

Μια σταγόνα Παράδεισος αρκεί
να ξεδιψάσεις άδεια μου ψυχή.
Και τον ζούμε στα αλήθεια από εδώ
Όταν σηκώνουμε μαζί Του τον Σταυρό.

Αληθινό
Θα πει παντοτινό
Σαν εκείνο το φτωχό
να βιώνεις τον Χριστό.

Πώς γίνεται ο Σταυρός;
Πώς φόρτος ελαφρός;
Να αγαπήσεις τον Χριστό, της ζωής το μυστικό.

Ύμνος της ομάδας της Παραβολής του Άφρονος Πλουσίου

Τα πάντα είναι του Θεού
εσένα μη σε μέλλει...
ό,τι φτιαγμένο για τη γη
στη γη θα παραμένει.

Άφρονας να μην γίνεσαι
το λογικό σου μέτρα...
το χρήμα κάνει την καρδιά
σκληρή πολύ, σαν πέτρα.

Το νου σου κράτα καθαρό
και κοίτα να μαθαίνεις,
για σπίτι η ψυχούλα σου
τον Ουρανό διαλέγει.

Τί προτιμάς να χείρεσαι
Πατέρα ή «ορφάνια»;
Ο πλούτος είναι στην καρδιά
που ψάχνει τα Ουράνια!

Τον Ουρανό αν προτιμάς
σαν πλούσιος να ζήσεις...
τον πλούτο, όμως, της καρδιάς,
αυτόν να αγαπήσεις!

Ύμνος της ομάδας της Παραβολής του Σπορέως

Όλο βρέχει και τι να πώ;
Πώς να δώσω συμβουλή στο Θεό;
Μήπως ξέρω τι ζητάει κι η γη;
Θα 'χει λόγο που διψάει πολύ!

Βγήκε πάλιν ο σποριάς
στην αγαπημένη γη του
για να σπείρει, να θερίσει,
τα παιδιά του να ταΐσει.
Αν θα βρέξει ή θα χιονίσει
στο Θεό το έχει αφήσει...

Σύννεφο σπόρος γέμισε ο δρόμος
Έρθαν και πήραν πουλιά το βιος
Και άλλος μες στ' αγκάθια πέφτει
Δε θα φυτρώσει κι αυτός...

Δε θα ριζώσει, δε θα τελειώσει
κι όσο αν θέλει ο γεωργός
Σποριάς στο ζωντανό το σπόρο
είναι μονάχα ο Θεός!

Αν θα βρέξει, έχει ο Θεός
Αν θα βρέξει ή θα χιονίσει
Απ' την πίστη του θα ζήσει
Με τον κόπο το δικό του
και ψωμάκι ζωντανό του
ένα ξέρει, τον Θεό του!

Ύμνος της ομάδας της Παραβολής του Τελώνη και του Φαρισαίου

*Εγώ το πιστεύω πώς όλα τα μπορώ,
γιατί είμαι εντάξει για όλα στο Θεό.
Τα πάντα που θέλει τα κάνω με χαρά,
δεν είμαι σαν άλλους πιο πίσω στην ουρά.*

*Εγώ, πάλι, έχω τα αυτιά μου πιο κλειστά
γι' αυτό δεν ακούω αυτά που μου ζητά.
Το ξέρω πως είμαι πιο πίσω στη σειρά,
μα Εκείνος αν θέλει μπορεί να 'ρθω μπροστά!*

***Ποιον από τους δύο που 'ρθαν από 'δω
μες τη Βασιλεία να τον καρτερώ;
Θα 'ναι ο Φαρισαίος, που 'χει το κλειδί,
ή ξανά ο Τελώνης το 'κλεψε από 'κει;***

Κι εγώ που βαδίζω στο «δρόμο τον σωστό»...
... στο στήθος μου πάντα φοράω τον Σταυρό,
πηγαίνω Εκκλησία, μαθαίνω για Χριστό,
τί άλλο από τέτοια να κάνω να σωθώ;

Καλά όσα κάνεις, μα αρκεί μονάχα αυτό;
Κουπόνι νομίζεις πως βρήκες για Ουρανό;
Για σώπα να ακούσεις τί σε ρωτά ο Χριστός
αυτά που νομίζεις ή αυτά που θέλει Αυτός;

Ύμνος της ομάδας της Παραβολής των Γεωργών

Έστειλες προφήτες να μας οδηγήσεις
Έστειλες το Γιο Σου, ήρθες να μας σώσεις
να μας βοηθήσεις.

Μα οι γεωργοί Σου έδιωξαν το Φως Σου,
μείναν στο σκοτάδι. Τον εγωισμό σου
πώς να τον νικήσεις;

Δώσε μας κουράγιο να τον υπερβούμε
να μη Σ' αρνηθούμε...

Τον αμπελώνα Σου παρέδωσες, Χριστέ μου,
της θείας Βασιλείας Σου
σε νέους άξιους γεωργούς, τους Αποστόλους
της Άγιας Εκκλησίας Σου!

Στων προφητών και των Αγίων Σου τα ίχνη
και 'μεις ας προχωρήσουμε
και τον ουράνιο αμπελώνα της ζωής μας
να τον καλλιεργήσουμε...

Σκόρπισες αγάπη με εμπιστοσύνη
Δώσε μας το χέρι να ανταποκριθούμε
Στη μεγάλη ευθύνη.

Είσαι το Αμπέλι, εμείς τα κλήματα Σου,
κράτα μας κοντά Σου...

Ύμνος της ομάδας της Παραβολής των Ταλάντων

Ίδιος θα είσαι
όταν γυρίσω;
...χωρίς να κοιτώ τί μπορείς...
μη σε ζορίσω!

Όταν δεν βλέπω
να μην το κρύβεις
το τάλαντο κάτω βαθιά
να μην τ' αφήνεις, γιατί το πνίγεις.

Τάλαντο είναι δώρο που χαρίζει ο Χριστός
σαν χρυσάφι λάμπει μόνο στο φως
μην το κουκουλώνεις και το δένεις σφιχτά
άφησέ το για να ανθίσει ξανά!

Το τάλαντο αυτό που κρατάς για δικό σου
θυμίζει, θαρρείς, κάτι απ' τον εαυτό σου...
... στο λίγο μη μείνεις, πολλά αυτά π' αξίζεις
ξεκίνα να κάνεις τον λογαριασμό...

Το τάλαντο αυτό με χαρά να χαρίζεις...
με λίγα πολλά θα μπορείς να κερδίζεις
αν θες να δουλέψεις και, πριν το πιστέψεις,
θ' αξίζουν πολλά, όλα αυτά που κρατάς
δώρα αυτά που κρατάς,
μάθε να τ' αγαπάς!

Να 'μαι που ήρθα
και περιμένω,
να δω τί απ' αυτά που κρατάς
μπορώ να έχω...

Πόσα μπορούσες
κι αν κάτι κρύβεις;
Τα λίγα σου γίναν πολλά
διπλά χαρίζεις... «μπράβο», τ' αξίζεις!

Ύμνος της ομάδας της Παραβολής του Καλού Σαμαρείτη

Γυμνό κορμί,
Ματωμένο, όλη η ανθρωπότητα.
Μικρό παιδί
που του στέρησαν την αθωότητα.

Να 'σαι εκεί!
Κύριε, για την κάθε πληγή!
Κάθε πληγή
μια ευλογία και μια αρχή!

Κύριε, Εσύ,
ξενομερίτης σε σοκάκια ανθρώπινα.
Της ψυχής
Σαμαρείτης μ' έγνοια τα αιώνια!

Να 'σαι εκεί...

Θα Σε βρω
Μες στα σκοτάδια που άφοβα περπάτησες.
Να αγαπώ
το βιός Χριστέ μου το βαρύ που μ' άφησες!

Κάθε πληγή
Που ακουμπάς Χριστέ μου μπορεί,
Κάθε πληγή
Να 'ναι της Ζωής η πηγή!

Ύμνος της ομάδας της Παραβολής του Σπλαχνικού Πατέρα

Πήρα του άσωτου το δρόμο,
χιλιάδες μίλια μακριά,
απ' της καρδιάς τον Άγιο Τόπο
απ' του Θεού την αγκαλιά.
Ό,τι σ' απόμεινε καρδιά μου
το ερημώνει η μοναξιά.
Κάνε να 'ρθω στα σύγκαλά μου
Πατέρα, πριν να είναι αργά!

Χαρά που στήνεται
για μια ψυχή που στο Χριστό και πάλι δίνεται
Γιορτή ψηλά που γίνεται!
Ψυχή που ανοίγεται
στο κάλεσμα για επιστροφή που ανταποκρίνεται
Δίνεται, αφήνεται!

Πήρα του άσωτου το δρόμο,
είναι γεμάτη η επιστροφή
από ντροπή, θλίψη και φόβο
και ψάχνω για αναστροφή.
Πριν φτάσω έτρεξες κοντά μου,
Δε μου αξίζει η αγάπη αυτή,
Ό,τι έχει μείνει απ' την καρδιά μου
πορφύρα το 'ντυσες χρυσή!

Χαρά που στήνεται...

Ύμνος της ομάδας της Παραβολής του Καλού Ποιμένα

Εγώ είμαι, Πατέρα, ένα αρνί Σου
από την άρνηση και όχι απ' τη σιωπή
μου φάνηκε βαριά η υποταγή
σα φυλακή.

Και Συ για μένα είσαι ο Ποιμένας
απ' την ατέλειωτη, σκληρή, υπομονή
σε βάτο μπλέχτηκα, στη νύχτα έχω χαθεί,
πολύ ακόμα αργεί
η άλλη μέρα...

Κάτι μου λέει για μένα πως θα ψάξεις
και στο «κοπάδι» Σου θα με φυλάξεις
με μένανε στους ώμους θα γυρίσεις
Εσύ με σφράγισες, θα με γνωρίσεις!

Για τον «καλό Ποιμένα» όλοι λένε
πως την ψυχή Του κάνει οχυρό
σ' αυτό βασίζομαι, Πατέρα μου κι εγώ
σ' αυτό θα φυλαχτώ
και θα με σώσεις...

Ύμνος της ομάδας της Παραβολής του Μεγάλου Δείπνου

Έτοιμος να 'μαι σαν αετός
όταν η πόρτα θα ακουστεί
κι όταν θα ανοίξω και Τον δω
να 'ναι οι φτερούγες σαν γραμμή
ψηλά να φτάσω
με μιας να μπω μες τη Γιορτή!

Δείπνο μεγάλο ο Ουρανός
κι εγώ να φτάσω ως εκεί
σε μια γωνιά ας στριμωχτώ
μου φτάνει μόνο να 'μαι εκεί!
Τα αφήνω όλα
η ευκαιρία μη χαθεί!

Έρθε ο Χριστός κι εγώ είμαι εδώ
που ψάχνω πάλι τη στιγμή
μέσα στη μάχη να ριχτώ
για να κερδίσω τη Ζωή...
Ό,τι αξίζει να μπορώ
να το διαλέγω σαν το δω...
μια χαραμάδα είν' αρκετή
είν' αρκετή για να μπορεί
να μου φωτίσει τη ζωή!

Ποτέ ο Χριστός δεν λησμονεί
χτυπάει την πόρτα ξαφνικά
μα θα είμαι 'γώ «πρώτη γραμμή»
ή στα μετόπισθεν ξανά;
Μπορώ να ακούσω
ή μες στην σκόνη θα χαθεί;

